

2) na ustalenie wysokości ceny towaru nie miały wpływu stosunki handlowe, finansowe lub inne, jakie mogły istnieć między sprzedającym a kupującym,

3) sprzedający nie uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zysku z późniejszej sprzedaży lub użytkowania towaru.

4. Wartość celna towaru produkowanego na podstawie patentu, zastrzeżonego projektu lub modelu oraz towaru opatrzony zagranicznym znakiem towarowym obejmuje dodatkowo wartość prawa do korzystania z patentu, projektu lub modelu, a także znaku towarowego.

5. Towary przywożone z powrotem do kraju po dokonaniu za granicą naprawy lub uszlachetnienia podlegają cłu według odpowiednich dla nich pozycji, jednak za wartość celną towaru uważa się wartość wykonanej naprawy lub uszlachetnienia, w tym wartość materiałów zużytych w tym celu.

6. Opakowania podlegają cłu według odpowiednich dla nich pozycji, jeżeli są przywożone wraz z towarem, którego cena zakupu nie obejmuje ceny opakowania.

§ 3. 1. Taryfa celna określa stawki celne, które stosuje się do towarów pochodzących z państw:

- 1) stron Układu Ogólnego w Sprawie Taryf Celnych i Handlu (GATT),
- 2) innych niż określone w pkt 1, które do towarów pochodzenia polskiego stosują klauzulę największego uprzywilejowania.

2. Wykaz państw, o których mowa w ust. 1, podaje do wiadomości Minister Współpracy Gospodarczej z Za-

granicą. Wykaz ten podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

3. Stawki celne, o których mowa w taryfie celnej, stosuje się po przedstawieniu urzędowi celnemu świadectwa pochodzenia towaru, wydawanego na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

4. W stosunku do towarów pochodzących z państw innych niż określone w ust. 1 stosuje się stawki celne podwyższone o 100%, a w razie gdy stawka taryfowa wynosi 0, stosuje się stawkę w wysokości 25% wartości celnej towaru.

§ 4. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą może:

- 1) w wypadkach uzasadnionych potrzebami gospodarczymi lub społecznymi kraju obniżać lub podwyższać stawki celne,
- 2) ustalać i przyznawać preferencyjne stawki celne na towary pochodzące z krajów rozwijających się,
- 3) obniżać stawki celne stosownie do umów międzynarodowych, zawartych przez Polską Rzeczpospolitą Ludową.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1975 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 40, poz. 210, z 1977 r. Nr 25, poz. 106 i z 1978 r. Nr 29, poz. 127).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szalajda

(Taryfę celną importową zawiera załącznik do niniejszego numeru)

272

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 października 1988 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem.

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 21, poz. 124 oraz z 1988 r. Nr 20, poz. 134) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w

celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 i z 1988 r. Nr 10, poz. 74) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2:
 - a) w ust. 3 wyrazy „Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego” zastępuje się wyrazami „Minister Pracy i Polityki Socjalnej”,
 - b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Umowa o pracę, o której mowa w ust. 4, nie może być zawarta na okres dłuższy niż 4 lata.

W uzasadnionych przypadkach jednostka kierująca, za zgodą zakładu pracy, który zatrudnia pracownika skierowanego do pracy za granicą, zwanego dalej „macierzystym zakładem pracy”, może przedłużyć tę umowę na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż 2 lata.”;

2) w § 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Macierzysty zakład pracy udziela pracownikowi urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą.”;

3) w § 4:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Warunkiem wyrażenia zgody na wyjazd do pracy za granicą przez macierzysty zakład pracy jest posiadanie przez pracownika 5-letniego okresu zatrudnienia w kraju, w tym przepracowanie w macierzystym zakładzie pracy nie mniej niż roku w zawodzie, który będzie wykonywał na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej.

2. Ponowny wyjazd pracownika do pracy za granicę może nastąpić nie wcześniej niż po przepracowaniu w kraju 2 lat albo okresu równego okresowi ostatniego zatrudnienia za granicą, jeżeli okres tego zatrudnienia był krótszy niż 2 lata.”;

b) ust. 5 skreśla się;

4) w § 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawę obliczenia odprawy pośmiertnej stanowi wynagrodzenie otrzymywane przez zmarłego pracownika w okresie zatrudnienia za granicą. Odprawę pośmiertną oblicza się oddzielnie od otrzymywanego przez zmarłego pracownika wynagrodzenia walutowego i oddzielnie od wynagrodzenia złotowego. Odprawę pośmiertną w części obliczonej od wynagrodzenia walutowego wypłaca się w złotych według średniego kursu wynikającego z ogłaszanej przez Narodowy Bank Polski tabeli kursów walut obcych w złotych, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień wypłaty, a jeżeli dla rodziny pracownika jest to korzystniejsze — obowiązującego w dniu śmierci pracownika.”;

5) w § 9 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Jeżeli pracownik przed skierowaniem do pracy za granicą korzystał z uprawnień emerytalnych, ekwiwalent oblicza się, przyjmując za podstawę kwotę odpowiadającą miesięcznemu wynagrodzeniu osiąganemu w tym okresie w kraju przez pracowników o podobnych kwalifikacjach, zatrudnionych w tym samym lub podobnym charakterze.”;

6) w § 10 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

1) 50% podstawy określonej w § 11 — za pracę w dwóch pierwszych godzinach nadliczbowych przekraczających dobową normę czasu pracy, o której mowa w ust. 3, i za godziny nadliczbowe, przekraczające normę czasu pracy ustaloną na okres rozliczeniowy, o którym mowa w ust. 4; łączna liczba godzin nadliczbowych, opłacanych z dodatkiem 50%, nie może przekraczać liczby godzin wynikających z przemnożenia przepracowanych dni przez 2, przy czym liczba tych godzin nie może być większa niż liczba dni roboczych w okresie rozliczeniowym pomnożona przez 2,

2) 100% podstawy określonej w § 11 — za pracę w dalszych godzinach nadliczbowych oraz w godzinach nadliczbowych, przypadających w nocy lub w niedzielę i święta.”;

7) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. Podstawę obliczania dodatków, o których mowa w § 10 ust. 9, oraz za pracę w porze nocnej stanowi stawka godzinowa w złotych, wynikająca z osobistego zaszeregowania pracownika w okresie pracy na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r., z wyjątkiem § 1 pkt 1 lit. b) oraz pkt 3, które wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szalajda

273

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1988 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56, z 1983 r. Nr 71, poz. 318 i z 1987 r. Nr 33, poz. 181) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia

1985 r. w sprawie zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 43, poz. 204 i z 1988 r. Nr 11, poz. 86) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) w ust. 2 kwotę „50 000 zł” zastępuje się kwotą „300 000 zł”;